

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

Onze(s)

El número 11 té quelcom d' excepcional: per a alguns qui és fatídic, per a d'altres, sortós. Per exemple, en futbol la pena màxima es concreta amb el penal (*penalty* en anglès, esclar), quan un jugador dispara la pilota a 11 metres del porter, sol davant el perill. Si la pilota entra, per als uns la felicitat, per als altres la dissort. ¿El penal era just, o bé l'àrbitre es va equivocar, va ser parcial? Passa amb la Història. L'11 de setembre de 2001, el World Trade Center de Nova York, el Pentàgon de Washington i gairebé el Capitoli van patir l'atac yihadista d'Al-Qaeda suïcida; l'11 de setembre de 1973, el Palacio de La Moneda de Santiago de Chile era assaltat pels tancs del general Augusto Pinochet, que abatia a canonades el president electe Salvador Allende en un cop d'estat militar; l'11 de setembre de 1714, després d'un setge de dos mesos, Rafael Casanova, austracista alcalde de Barcelona, capitula davant els borbònics exèrcits del mariscal francès Fitz-James, duc de Berwick. ¿Què tenen en comú aquests tres Onzes de Setembre? Tres derrotes i altres tantes victòries. ¿Que la Història depèn de qui la escriu? Els cínic hel·lènics respondrien que cal saber apostar pel guanyador. ¿I on queda la moral i l'ètica? Sovint, massa, a favor dels perdedors. ¿Què en pensen de tot això el botxí i el porter davant el penal? Que la pilota és rodona. Diumenge vinent és un altre Onze de Setembre. Toquem fusta.